

In gesprek met een echte Reuselnaar

Boer worre, daor was ik nie vur in de wieg geleed, dé wies ik al hil vruug. Techniek en motoren dé trok me wel. Durrum ben ik drie joar, dur weer en wénd nor Tilburg gefietst om me daor on de Middelbare Technische School te bekwaomen in verbrandingsmotoren.

Huub Verhagen in zijn woonkamer aan de Vezelstraat 15, anno 2016.

Aan het woord is de 80-jarige Huub Verhagen uit het aan d'n Hoek opgroeiende elf kinderen tellende gezin van Harrie en Jo Verhagen.

Grootouders

Opa Jaon Verhagen had samen met oma Marie Tops een boerderijtje aan d'n Hoek. Het stond iets voorbij café de Klok. Behalve boer was opa ook melkcontroleur in een *boterfabriekske* dat in het dorpscentrum stond. Opa ken ik vooral als een vriendelijke, opgeruimde man die kon genieten van z'n borreltje. Hij kon toen niet meer lopen en moest wegens zijn handicap overal mee geholpen worden. Om zich te kunnen verplaatsen had hij een voor hem aangepaste stoelfiets. De trappers bediende opa met z'n handen. Als hij ging slapen kroop hij vaak over de vloer naar zijn bed. De laatste 15 jaar van z'n leven maakte hij volledig deel uit van ons gezin. Opa overleed op 93-jarige leeftijd. Het was een zware slag voor ons hele gezin toen we opa voor goed moesten missen. Oma kan ik me niet zo goed meer herinneren, ik weet alleen dat ze geboren is in Postel. Ze is overleden toen ik 7 jaar oud was.

Opa *Toorte Driekske* en oma Trees van Gompel-Roijmans hadden een boerderij in de

Peel dichtbij de *Pilse Bergen*. Regelmatig gingen we daar op bezoek. Samen met mijn broers en zusjes had ik daar de vrijheid en konden we ravotten in het bos met daarin de zandduinen. Opa hield zich op de achtergrond, oma daarentegen was de spil in huis waar alles om draaide. Ze was vriendelijk en verweende ons met lekkers en we kwamen er graag. De boerderij was toen al overgenomen door ome Jan (*de Nüchtere*) en tante Miet van Gompel-Van Trier; die waren ook heel vriendelijk.

D'n Hoek

Onze pa, Harrie Verhagen, kwam uit een gezin van acht kinderen. Ook ons moeder, Jo Verhagen-Van Gompel komt uit een groot gezin. Daar waren negen kinderen die opgroeiden in de Reuselse Peel. Mijn ouders stapten in 1924 in het huwelijksbootje en gingen wonen in een boerderijtje aan d'n Hoek, rechts van café de Klok. Dat boerderijtje stond heel dicht tegen de Turnhout-

Vader en moeder Harrie en Jo Verhagen tijdens hun trouwdag op 15 mei 1924.

Het gezin van opa en oma Driekske en Trees van Gompel voor hun boerderij in de Peel, omstreeks 1930. Staande tweede van links is moeder Jo van Gompel.

seweg en was voorheen eigendom van *Nil-lissen Ceel* (Vosters). Ceel woonde daar met zijn broers Nant en Toon.

Tussen de Klok en de ouderlijke boerderij lag een karspoor dat toentertijd uitkwam op de uitgestrekte heivelden van het Beleven. Er werden in ons gezin 13 kinderen geboren waarvan er helaas twee al op het kraambed zijn overleden. Op 11 mei 1935 zag ik aan d'n Hoek het levenslicht. Voor mij waren al onze Janus, Harrie, Trees, Maria, Gina en Jan geboren, na mij kwamen nog onze Martien, Peter, Gerrit en Kees.

Rechtsachter onze boerderij woonde Jan *Hoek* (Vosters) met zijn gezin en links van ons, in café de Klok, het gezin van ome Jan en tante Drika Verhagen-Kaethoven. Tegenover ons aan de linkerkant van de Pikoreistraat stond de boerderij van Harrie *Tuut* (Dirks) en aan de rechterkant woonde Frans Laarakker met zijn gezin. Iets verderop richting de Grens stond de boerderij van Marte van Gompel. D'n Hoek was een buurt waar burenhulp en gemeenschapszin groot goed waren. Moest er iets gebeuren dan werd direct de koe bij de horens gepakt. Vooral Toon van Harrie *Tuut* nam vaak het voortouw en stond direct met raad en daad klaar.

Onze boerderij was met ruim tien hectare grond, een stuk of zes koeien en wat kalveren, varkens en kippen voor Reuselse

begrippen van gemiddelde grootte. Later toen onze Harrie volledig meewerkte, werd er gewerkt met twee Belgische werkpaarden. Onze grond lag in de omgeving van onze boerderij, in het Beleven en de Hoevenhei. De meeste grond was gepacht en mede daardoor was het niet gemakkelijk om voor ons grote gezin de kost te verdienen. Mijn ouders hebben heel hard moeten werken en de touwtjes aan elkaar moeten knopen om rond te kunnen komen. Toch zorgden ze voor een warm nest en kwamen we niets te kort.

Op 22 oktober 1952 vond er bij Marte van Gompel een groot drama plaats. Er werd een

Vader Harrie Verhagen tijdens het maaien van rogge terwijl zoon Huub toekijkt. Op de achtergrond de woning van Frans Laarakker, omstreeks 1948.

Kleine broertje Kees schijnt het spannend te vinden bij vader achterop de maaier. Zus Trees bindt op traditionele wijze rogge in garven, omstreeks 1948.

tweeling geboren waarbij moeder Susanne stierf op het kraambed. Marte had een gezin waar al 8 jonge kinderen waren en zonder moeder twee baby's groot brengen ging niet. De buurt kwam samen met de pastoor bij elkaar om te onderzoeken hoe dat opgelost kon worden. Mijn ouders maakten toen een grootmoedig gebaar dat van de Reuselse gemeenschap veel respect kreeg. Ze besloten de pasgeboren tweeling Peter en Bernard in ons gezin op te nemen en op te voeden als hun eigen kinderen. Ons gezin bestond toen met opa erbij uit maar liefst 16 personen. Bovendien zorgde ons moeder ervoor dat het voor vriendjes en vriendinnetjes bij ons een zoete inval was. Het was

daardoor vaak gezellig druk in en rond ons huis.

Helaas bleek het kleine Bernardje een zorgenkindje te zijn met weinig levenskansen. Hij bleef daarom slechts 15 maanden in ons midden. Hoewel we het aan zagen komen bracht het overlijden van Bernardje veel verdriet in ons gezin. Gelukkig groeide zijn broertje, die we kleine Peter noemden, wel zonder problemen als een gezonde jongen op, in het Verhagen-nest. Hij kon bovendien goed leren en is in zijn leven goed terecht gekomen. In 1958 kregen we nog een grote klap te verwerken. Onze Gerrit kreeg leukemie en overleed op 17-jarige leeftijd waardoor ons gezin weer in diepe rouw werd gedompeld.

Oorlog

Het begin van de oorlog, de meidagen van 1940, kan ik me nog heel goed herinneren. Een paar dagen eerder was ik vijf geworden. Samen met mijn broertjes en zusjes stond ik met schrik en verbazing achter het gordijn in de voorkamer te kijken naar de kilometerlange kolonnes met grimmig uitzijnde, gelaarsde Duitse soldaten. Auto's, paarden met kanonnen, keukenwagens en allerlei wapentuig denderden onze boerderij voorbij, richting Arendonk. We waren erg onder de indruk en hadden goed in de gaten dat

Pauze met opa tijdens de oogst omstreeks het jaar 1948. V.l.n.r. moeder Jo met Kees, Trees, opa Jaon met Martien, Gerrit, Maria, vermoedelijk een buurjongen, Huub met drinkbeker en Peter. Op de achtergrond loopt broer Harrie.

ons moeder en onze pa zich grote zorgen maakten over al dat krijgsgeweld.

In september 1944 moest met stel en sprong achter onze boerderij een schuilkelder worden gegraven. Dat was maar goed ook want d'n Hoek lag een paar dagen later onder zwaar vuur. We moesten een veilig heenkomen zoeken in de schuilkelder die we bijna drie weken nodig hebben gehad. De Duitse commandant, van de soldaten die in omgeving van d'n Hoek gelegerd waren, had zijn commandopost in café De Klok. Daar was immers een kelder met een betonnen plafond. Het was er een komen en gaan van soldaten. Die post werd zwaar beschoten, een granaat is voor ons huis ingeslagen. In een klap was het een ontzettende ravage, de hele voorkamer was één grote puinhoop. Gelukkig was op dat moment iedereen in de schuilkelder zodat er geen gewonden zijn gevallen, maar we hadden met z'n allen de schrik goed te pakken. Dat het ook anders had kunnen aflopen bleek wel toen we hoorden dat overbuurjongen Christ, de jongste zoon van Harrie *Tuut*, vermoedelijk overleed door de luchtdruk van een granaat die vlakbij hun schuilkelder insloeg.

Eten was er voor ons in die tijd volop. Onze Janus ging samen met Toon *Tuut*, tussen het schieten door, op pad om voor de schuilkelderbewoners van d'n Hoek stukken vlees uit de doodgeschoten koeien te snijden die her en der nog in de wei lagen.

Schooltijd

Mijn lagerschooltijd verliep voor een

groot deel in de oorlogsjaren. Samen met mijn kameraadjes Jan Sweijen en Martien van Frans Laarakker, liep ik elke schooldag de lange weg naar de jongensschool van de fraters. Wat ik me nog goed herinner uit die tijd is dat frater Franciscus stond te huilen toen de Duitsers de school gevorderd hadden om er soldaten in onder te kunnen brengen. We mochten toen niet meer naar school. Daardoor heb ik een deel van een schooljaar moeten missen. Veel gevolgen had dat niet want de meesten gingen later gewoon over naar het volgend schooljaar. Het was de tijd van het Rijke Roomse Leven dus moesten alle kindermissen gevolgd worden. Op katholieke hoogtijdagen was het bij ons regel dat we twee missen volgden of een mis en het lof. Ons kerkbezoek werd door de fraters nauwkeurig bijgehouden en genoteerd op het wekelijks rapport

Nog een oogsttafereel bij familie Verhagen in de veertiger jaren. Opa Jaon die toentertijd niet meer kon lopen is vermoedelijk op de kruiwagen waarop hij zit hier naartoe gereden. Op de achtergrond de schuur van Toon Tuut aan de Pikoreistraat.

Een deel van het Jongensgilde midden vijftiger jaren. Links hoofdleader Peter van Boere Sjef (van Loon). Geheel rechts Huub Verhagen die toen in militaire dienst was. Verder herkennen we de latere leiders Miel en Ad de Kort, Jos van Boere Sjef en Martien Borgmans. Staande op de voorste rij derde van rechts is broer Gerrit die enkele jaren later aan leukemie overleed.

De leidersstaf van het Jongensgilde tijdens een zomerkamp, omstreeks 1960. Staande v.l.n.r. hopman Harrie van Tjissen (Vrijssen), Jos van Boere Sjef (van Loon), Jan Maas, Gust Pap (Lavrijsen), Martin Borgmans en Ad de Kort. Zittend v.l.n.r. hoofdleder Huub Verhagen, Leo van Piet van den Hollander (Lavrijsen) Sjaak van Woute Piet (van Gompel), Miel de Kort en aalmoezenier Johan van Kessel.

dat door de ouders altijd voor gezien afgetekend moest worden.

In mijn vrije tijd moest ik thuis regelmatig helpen, zeker in de oogsttijden. Toch was er ook nog volop tijd om in de bossen, in de omgeving van de Kattenbos, te ravotten en voor stoere jongensspelletjes. Soldaatje spelen was onze favoriet, vermoedelijk omdat we daar in de oorlogsjaren veel voorbeelden van hadden gezien. We bouwden ook grote onderaardse hutten. In die tijd hadden we vrijheden en mogelijkheden in die bossen en heidevelden die men zich op de dag van vandaag niet meer kan voorstellen.

Harrie Vrijssen ontvangt de hopman insignes van hoofdleder Huub Verhagen tijdens een zomerkamp omstreeks 1960.

Na de lagere school ging ik naar de tweejarige Ambachtsschool in Bladel om het metaalbewerkers vak te leren. Dat vond

onze pa het beste en zei dan: *"Ze kunnen nie allemol boer worre."*

Na de Ambachtsschool bezocht ik samen met Martien van Grard Laarakker drie jaar lang de MTS in Tilburg om me te bekwaamen in motortechnieken. Dagelijks fietsten we door weer en wind naar Tilburg en terug naar Reusel. Sneeuw, vorst of gladde wegen waren geen excuus om thuis te blijven. We moesten er door en hadden heel wat uit te leggen als we te laat op school kwamen. Nadat we een keer vanwege een dik pak sneeuw veel te laat op school kwamen, hebben mijn ouders een regeling getroffen. Bij aanhoudend slecht winterwinter konden Martien en ik bij ome Piet en tante Marie Vennix, die aan de Korvelseweg in Tilburg woonden, eten en overnachten.

Jongensgilde

Op 14-jarige leeftijd heb ik me aangemeld bij het Reuselse Jongensgilde Sint Maarten. De groepsavonden waren toentertijd in het patronaat bij het fratersklooster aan de Schoolstraat. Harrie van de Oppasser (Antonis) was hoofdleder en Jos van Hoppe hopman. Na de junioren- en seniorenjaren met veel plezier doorlopen te hebben, ging ik kadercursussen volgen om vaandrig te kunnen worden. Omstreeks 1960 werd ik hoofdleder van het gilde. In die tijd hebben we onze droom verwezenlijkt met het bouwen van blokhut De Molenhut aan de Hulselsedijk. Daar werden vanaf toen

Tijdens een zomerkamp eind vijftiger jaren legt Sjaak van Woute Piet (van Gompel) op ceremoniële wijze de gelofte van trouw af voor aalmoezenier Johan van Kessel in aanwezigheid van de volledige leidersstaf.

op zondagmiddagen en op doordeweekse avonden groepsbijeenkomsten gehouden. In de blokhut en omgeving waren veel meer mogelijkheden voor sport- en spelactiviteiten.

Bij de realisatie kregen we volop medewerking van het parochiebestuur waarvan de grond was. Ook aalmoezenier Johan van Kessel speelde daarbij een belangrijke rol. De leidersstaf bestond in die tijd verder uit Ad en Miel de Kort, Jos van Loon, Jan Maas, mijn zwager Harrie Vrijsen, Jac van Woute Piet (van Gompel), Gust Pap (Lavrijsen) en Leo van Piet van *d'n Hollander* (Lavrijsen). Vele zomerkampen hebben we georganiseerd waaronder die van Milheeze, Horst, Ulecoten en Ulestraten. Het ledental maakte in die tijd een enorme groei door. Met 130 leden waren we zelfs een van de grootse afdelingen van Nederland.

In die tijd hadden we regelmatig vergaderingen met de leidsters van het Meisjesgilde omdat we een aantal gemeenschappelijke belangen hadden. Tijdens die vergaderingen leerde ik Lies van kleermaker Dolf de Kort kennen. Het klikte tussen ons en we kregen verkering. Onze trouwdag op 1 augustus 1962 was voor Lies en mij onvergetelijk. In een erehaag werden we begeleid naar de kerk. Het feest werd door de leiders en leidsters van beide gildes prachtig opgeleusterd met voordrachten en andere optredens. We konden het huis van mijn zus Trees en haar man Frans van Dingenen in Hapert kopen en gingen daar wonen.

In Hapert werd ik al direct door de kapelaan benaderd om daar een Jongensgilde op te starten. Na wat aarzeling en overleg met Lies heb ik toegestemd. Onder de naam Don Bosco gilde werd met een paar leiders in onze woonkamer van start gegaan. Toen we niet lang daarna weer in Reusel woonden ben ik in Hapert nog 15 jaar hoofdlerder geweest. Zo heb ik 27 jaar leiding kunnen geven aan de Jongensgilden van Reusel en Hapert. Voor dat werk ben ik, op voordracht van mijn zoons, beloond met een Koninklijke onderscheiding te weten een lintje met de bijbehorende oorkonde Lid van de Orde van Oranje Nassau.

Lies en ik hebben bijna twee jaar in Hapert gewoond voor we definitief naar Reusel

Piepers jassen tijdens het zomerkamp in Horst in 1961. Dit vendel van de jongste junioren doet dat in hun eigenhandig geknutselde vendelhoek. Het zijn v.l.n.r. Guus Lavrijsen, Kees Hoeks, Thijs van der Zanden, Cor van Eekert en Gerrit Wouters.

Ontspannen sfeer tijdens de ouderdag van het zomerkamp in Horst in het jaar 1961. We zien hier vader en moeder Harrie en Jo Verhagen en daarachter de aanstaande schoonouders Dolf en Wies de Kort.

terugkeerden. We gingen wonen in de Vezelstraat 15. In Hapert was al onze zoon Eloy geboren en in Reusel kwamen er nog drie zoons bij te weten onze Rolf, Marco en Erwin. Ons gezin was toen compleet.

Aan het werk

Na de MTS kon ik direct aan de slag als onderhoudsmonteur bij Garage Holland aan de Spoorbaan te Tilburg. Al vrij snel kon ik dichterbij aan de slag. Eerst bij Garage Adriaan van de Ven in Hapert en later kreeg ik dat baantje bij zijn neef Piet *de Kuijper* (van de Ven) te Vesseem.

In 1955 riep de militaire dienstplicht. Mijn rekrutentijd bracht ik door in Venlo. In de Kromhoutkazerne in Utrecht werd ik opgeleid tot monteur rupsvoertuigen. Mijn parate tijd bracht ik achtereenvolgens door in Kazerne de Wittenberg bij Stroe en De Dumoulin kazerne in Soesterberg. Mijn taak betrof voornamelijk groot onderhoud aan

Deze motor mocht Huub Verhagen van zijn werkgever Piet de Kuijper (van de Ven) gebruiken om van en naar zijn werk in Vesseem te rijden.

de Centuriontanks. In mijn vrije tijd had ik de gelegenheid een schriftelijke cursus mecaniciens landbouwmachines te volgen die volledig vergoed werd. Sterker nog: toen ik het diploma had gehaald werd ik ook nog beloond met 3 dagen prestatieverlof.

Rijkspolitie

Na mijn dienstdtijd kon ik in Reusel bij Simon Huijbregts aan de slag als onderhoudsmonteur landbouwmachines. Na enkele jaren kon ik bij het koekendistributiebedrijf van Jan van Hoppe aan de Lensheuvel chauffeur worden. De verpakte koeken moesten rondgebracht worden in de Benelux, van Luxemburg tot in Noord Nederland. Het was mooi werk en bovendien verdiende ik meer dan met het onderhoudswerk en dat was in ons opgroeiende gezin niet onbelangrijk en een doorslaggevende reden.

Midden zestiger jaren werd ik vrijwilliger bij de Reserve Rijkspolitie. Daar heb ik me altijd thuis gevoeld. Bij nacht en ontij trokken ik erop uit, vaak samen met de Reuselse hoofdagent Spanjers. Vooral de onderlinge collegialiteit en kameraadschap waren geweldig om mee te maken. Na een tip van een adjudant van de politie solliciteerde ik bij de Verkeersgroep Rijkspolitie op de functie onderhoudsmonteur en werd aangenomen. In 1974 greep ik de kans met beide handen aan om een vaste baan te krijgen als politieagent bij de Verkeersgroep der Rijkspolitie Eindhoven. Volgens vaste schema's had ik ook zogenaamde telefoonwacht. Dan moest ik als lid van een team paraat zijn om bijvoorbeeld bij zware verkeersongelukken technisch recherchewerk te doen. Het kwam wel voor dat we meerdere keren per nacht werden opgeroepen. Het was soms heel zwaar om bij nacht en ontij in moeilijke omstandigheden dit werk uit te voeren. Gelukkig waren 55-jarigen vrijgesteld van nachtdienst. In 1995 ging ik op 60-jarige leeftijd met vroegpensioen en kan ik terugkijken op een mooie carrière bij de politie die me veel gebracht heeft.

Gezin

Hoewel Lies en ik altijd van plan geweest waren een nieuwbouwhuis te bouwen is er dat niet van gekomen. We woonden aan de Vezelstraat in een gemoedelijke buurt waar de mensen veel met elkaar omgingen en burenhulp vanzelfsprekend was. Vooral met

de buurtgenoten Noud en Martha Meurs en Mia en Jan Bogaars klikte het goed. Lies en onze zonen hadden er heel *goeien aord*, daarom zijn we er gebleven.

Op 9 januari 2000 hebben Lies en ik een millennium nieuwjaarsreceptie voor de familie Verhagen georganiseerd. De dag begon met een uitgebreid diner in café de Wekker. Tot in de late uurtjes is met de hele familie het onvergetelijk feest bij ons in de Vezelstraat voortgezet. Daar heb ik een video laten zien over het wel en wee van een eeuw familie Verhagen. Alle familieleden kregen deze video en het familieboek mee naar huis. Het is een dik boekwerk geworden met verhalen en foto's van de blijde en droevige gebeurtenissen aangevuld met een uitgebreide familiestamboom.

Met ons gezin gingen we jaarlijks op vakantie in het Zillerthal. Daar vonden we het prachtig en genoten samen met volle teugen van de natuur en de bergen aan de rivier de Ziller. We zijn er wel 20 jaar op vakantie geweest, ook toen onze zonen niet meer meegingen. We logeerden altijd in een hotel of pension vaak in de plaatsjes Fügen-Kaltenbach en Stumm.

In 2004 waren we voor de vierde keer met schoonbroer en schoonzus Ad en Margriet de Kort-Wouters op vakantie in Stumm. Die vakantie is helaas verschrikkelijk geëindigd. Op een dorpsfeest voelde Ad zich niet goed

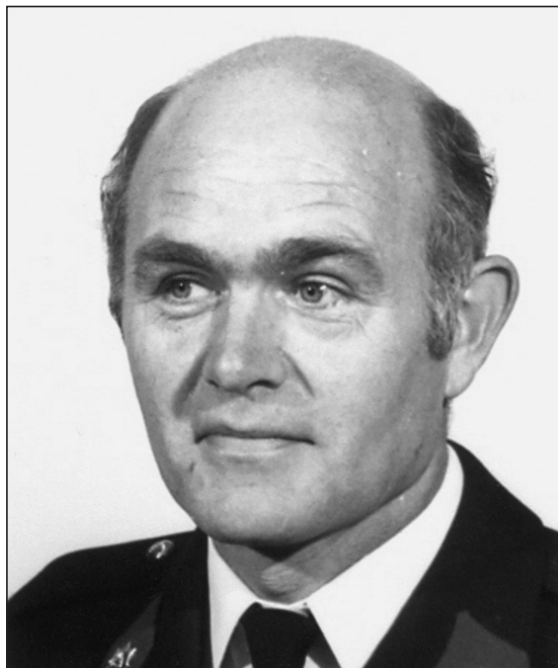
en keerde hij samen met Margriet terug naar het pension. Bij het pension aangekomen zakte hij in elkaar en overleed. Wat er toen door ons heen ging kan ik niet onder woorden brengen. Het was verschrikkelijk voor Margriet en voor ons en heel moeilijk om het thuisfront op de hoogte te brengen en de nasleep die dat met zich meebracht. Mede omdat ik lid was van de Internationale Politie Associatie kreeg ik van de plaatselijke politie gelukkig alle medewerking om alles af te wikkelen.

Lies en ik hebben het getroffen met onze vier zonen. Ze hebben alle vier hard gestudeerd en mooie carrières opgebouwd. Ook met de komst van onze acht kleinkinderen konden we ons gelukkig prijzen.

Vrije tijd

Naast mijn werk bij de politie heb ik het altijd belangrijk gevonden mijn vrije tijd te gebruiken om me de bekwamen en in te zetten voor andere zaken. In 1972 behaalde ik het diploma Controleur Vogelwet. Na mijn beëdiging werd ik aangesteld om in mijn vrije tijd regelmatig in het veld toezicht uit te oefenen, wat ik zo'n 10 jaar gedaan heb. Midden zeventiger jaren ben ik tientallen jaren docent en examinator geweest in de vakken verkeer, vervoerskennis en techniek om bij de grote rijsscholen in Eindhoven en Helmond aankomende vrachtwagenchauffeurs aan het verplichte chauffeursdiploma te helpen.

Ook in Reusel heb ik me jarenlang ingezet.

Trouwdag van Huub en Lies Verhagen de Kort op 1 augustus 1962. Het bruidsmisje is nichtje Sjannie Vrijssen.

Huub Verhagen toen hij in de tachtiger jaren werkte bij de Verkeersgroep Eindhoven.

Na zijn aanstelling bij de Verkeersgroep Eindhoven volgde Huub vooral in de zeventiger jaren een aantal voertuig-technische cursussen bij het opleidingsinstituut in Bilthoven.

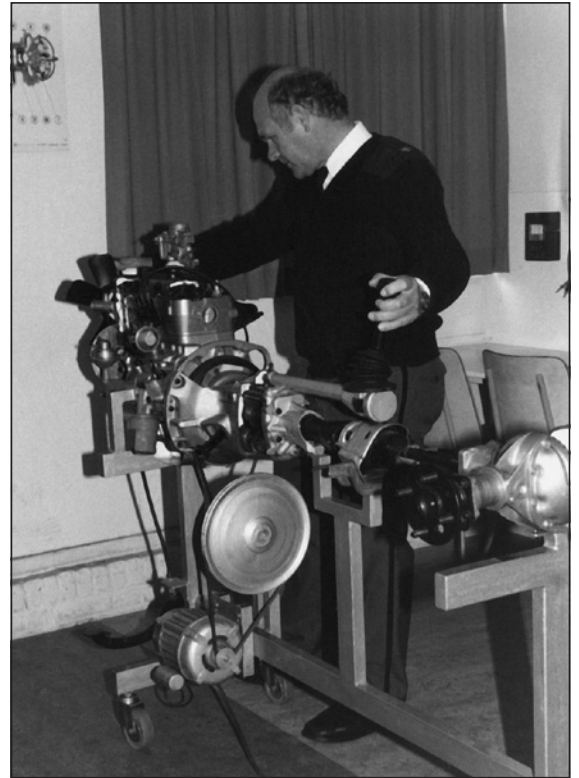
Eerst voor Veilig Verkeer Nederland om de Reuselse verkeerssituatie te verbeteren en knelpunten aan te pakken. Later voor het Project Integrale Veiligheid waarbij samen met de horecaondernemers en gemeente afspraken gemaakt werden om bijvoorbeeld geluidsoverlast en vandalisme tijdens het uitgaansleven in de weekenden te beperken.

Direct na mijn pensioen bij de politie werd ik door Sjef Janssen, voorzitter van de Reuselse Katholieke Bond van Ouderen, gevraagd bestuurslid te worden. Acht jaar ben ik van de KBO bestuurder geweest. Mijn belangrijkste klus was het secretariaat van de Stichting Ontmoetingscentrum Ouderen Reusel. Het betrof de voltooiing van het gebouw, de exploitatie en de programmering van het ontmoetingscentrum d'n Achterum. Bijna elke dag volgde ik de bouw op de voet. In mijn functie als secretaris was heel veel te doen om alles te coördineren en de benodigde subsidies binnen te halen. In die tijd hoorde ik bij wijze van spreken bij de inboedel van d'n Achterum.

Lies overlijdt

In het voorjaar van 2008 werd Lies ernstig ziek. Na een galoperatie kreeg ze aanhoudende infecties in haar buik. Elf maanden is ze opgenomen geweest op de intensive care afdeling van het ziekenhuis in Veldhoven. Haar verblijf daar ging gepaard met steeds weer teleurstellingen en tegenvallers en vooral ook heel veel verdriet en zorg in ons gezin. Eind december belandde Lies

Huub Verhagen bezig met een technische onderzoek aan een opgebracht voertuig dat betrokken was bij een ernstig verkeersongeluk. Dit is bij Bergings- en Sloopbedrijf Mommers te Bergeijk, in de tachtiger jaren.

in een coma en op 3 januari 2009 overleed ze. Het was een pikzwarte periode voor mij en de kinderen. Ieder jaar rond de kerstdagen komt die periode weer terug. Het is nog altijd heel moeilijk om dat los te laten.

Vier jaar heb ik nu een vriendin in Loon op Zand. In de weekenden zien we elkaar, de ene week ga ik naar haar toe en de andere week komt ze naar Reusel. We hebben samen ook wel eens korte vakanties. Ik vind het goed zo en hoop dat we nog lang gezond blijven en op onze manier kunnen genieten van de tijd die we nog hebben.

Slot

Huub Verhagen is iemand die van aanpakken houdt. Zowel beroepsmatig als in zijn vrije tijd was hij dienstbaar voor de Reuselse gemeenschap en ver daarbuiten. Vele studies, cursussen en examens heeft hij met goed gevolg afgesloten om dat te kunnen doen. Zijn kartrekkersrol die hij had bij veel van die activiteiten valt daarbij op. Maar liefst 27 jaar heeft hij in zijn vrije tijd leiding gegeven aan het Reuselse en later het Hapertse Jongensgilde, later Jong Nederland genoemd. Huub is ook in zijn vrije tijd vele jaren dienstbaar geweest. Als docent en examinator zorgde hij dat aankomende beroepschauffeurs, die aan het begin van hun arbeidzaam leven staan, het verplichte chauffeursdiploma konden behalen. Dit zijn

Huub en Lies Verhagen te midden van hun 4 zoons met schoondochters en hun eerste 6 kleinkinderen, omstreeks het jaar 2000. Hun kleinkinderen zijn v.l.n.r. Daniel, Esmee, Elise, Veerle, Evy en Martijn.

slechts een paar voorbeelden van zijn dienende activiteiten voor de gemeenschap.

Huub is ook een echte familieman. Met trots praat hij over zijn vrouw Lies, vier zoons en acht kleinkinderen. Het overlijden van Lies, zeven jaar geleden, is ongetwijfeld nog altijd de zwartste bladzijde in zijn leven. Daarover praten gaat nog niet zonder emotie en loslaten is nog merkbaar een brug te ver. Maar het leven gaat door en dat weet Huub ook. Al enige tijd heeft hij weer een vriendin en probeert hij perspectief op te bouwen en zijn verdriet een plaats te geven.

Met respect haalt Huub herinneringen naar boven over zijn ouders en voorouders. In het millennium jaar 2000 heeft hij dat vorm gegeven met het uitbrengen van een boekwerk over 'een eeuw familie Verhagen'. De

manier waarop Huub invulling gegeven heeft aan zijn leven heeft hij ongetwijfeld in zijn genen meegekregen van zijn ouders. Daarom stellen we met recht vast dat Huub Verhagen uit het grote gezin van Harrie en Jo Verhagen een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

De jongste kleinkinderen Juul en Louïs van zoon Erwin en zijn vrouw Mary.

Naschrift

Twee weken na het interview met Huub is zijn vriendin Finy Pullens overleden. Op vrijdag 5 februari werd zij plotseling bij Huub thuis onwel en is op dinsdag 9 februari overleden in het MMC te Veldhoven. Het overlijden van zijn vriendin is een heel grote klap voor Huub. Hij was nog niet over het verdriet van zijn vrouw Lies heen en nu komt er het overlijden van zijn vriendin Finy daar weer overheen. Wij wensen Huub veel sterkte met het verwerken van dit grote verlies.

*In overleg met Huub is besloten zijn verhaal in ongewijzigde vorm te plaatsen.
Thijs van der Zanden.*